

Landstingets Forhandlinger. (84.)

1329 6. April 1904: 1. Beh. af Forsl. til midlert. Lov om nogle Ændr. i Straffelovgivn.

1330

medført betydelig legemlig Smerte, bliver ofte en meget vanskelig Skønssag. Der er ganske vist et Forbillede i den norske Lovgivning, som har indført dette Begreb; vi have heldigvis undgaaet det tidligere, og jeg vilde betragte det som en Fordel, om vi ogsaa kunde undgaa det nu. Saa er der endelig det at bemærke ved Bestemmelsen i § 1, at det ikke er paaagtet, at i mange af de her nævnte mere graverende Tilfælde ere visse strenge Straffe udelukkede, som kunne idømmes for mindre graverende Vold; og ganske særlig er det overset, at der er ikke faa Tilfælde, hvor Vold mod ikke sagesløs Mand vil kunne straffes strengere end Vold mod den sagesløse, medens det dog naturligvis er det sidste Tilfælde, man har villet skærpe Straffen for. Det ligger i, at man for det første ikke har været opmærksom paa, at Fængsel, som jo allerede efter den nugældende Straffelovs § 200 kan idømmes, ogsaa indbefatter Fængsel paa Vand og Brød; altsaa naar ikke sagesløs Mand bliver overfalden, kan vedkommende straffes med Vand og Brød, men naar sagesløs Mand bliver overfalden, og Volden har medført betydelig legemlig Smerte, kan han ikke straffes med Vand og Brød, som dog er den strengere Straf. Naar der for visse graverende Tilfælde af Vold mod sagesløs Mand foreskrives Forbedringshusarbejde, er det ligeledes overset, at hvis disse Tilfælde falde ind under § 203, hvad de under forskellige Omstændigheder kunne gøre, enten fordi de ydre Betingelser eller de indre, subjektive Betingelser, som ere fastsatte her i Forslaget, mangle, vil vedkommende kunne straffes med Tugthusarbejde. Der er ingen som helst Grund til at gøre denne Forskel, ingen som helst Grund til her at nævne Forbedringshusarbejde, nej, der skal naturligvis staa Straffearbejde indtil 6 Aar, hvis man vil undgaa de Inkonsekvenser og Anomalier, som Forslaget nødvendigvis maa føre til. Noget lignende gælder Reglen om, at Sager angaaende Vold mod sagesløs Person i visse Tilfælde skulle behandles som offentlige Politisager. Her er det ikke paaagtet, at Vold mod den ikke sagesløse, naar den falder ind under Straffelovens § 203, altid er Justitssag. Altsaa, her fremtræder den Urimelighed, at man for Vold mod sages-

løs Mand har en mindre fyldestgørende, mindre tilfredsstillende Retsfølgning end for Vold mod ikke sagesløs Mand. Det er der dog ikke nogen som helst Grund til. Desuden er det ikke sagt, hvorledes Forholdet skal ordnes, naar Dommeren, der skal fastsætte Straffen, i Modsætning til den, der har haft Paatalen, finder, at Straffen bør være højere end Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Kan saa Sagen paa dømmes af den offentlige Politiret eller ikke? Det er et Spørgsmaal, som man har løst f. Eks. i Forslaget om Retsplejen og i andre Love, og som udtrykkelig maa afgøres, naar man ikke i det praktiske Liv skal staa uden nogen Løsning. Der er en Række andre Paragraffer — jeg skal ikke gaa i Detailler, skal blot eksempelvis nævne, at der er flere Paragraffer, som tale ganske i Almindelighed om Sædelighedsforbrydelser uden at nævne, hvilke Bestemmelser i Straffeloven der herved sigtes til. Efter en rigtig Fortolkning vil man herved komme til at medtage saadanne Sædelighedsforbrydelser som Hor og forargeligt Samliv, hvad der dog ikke er nogen som helst Grund til at gøre i denne Sammenhæng. Man bør udtrykkeligt nævne Paragrafferne. Saa er der et andet Begreb, der ogsaa er optaget i Loven her, som er rent systematisk, nemlig Begrebet Berigelsesforbrydelser. Jeg har maaske selv Ansvaret for dette Begreb som et Systembegreb, men det er jo slet ikke noget legalt Begreb. Optager man det her i Loven, saa underskyder man dernæst den urigtige Forudsætning, at der til Falskforbrydelsen kræves Berigelseshensigt, hvad jo vitterlig ikke antages. Der er i det hele ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til at indordne dette Lovforslag under den almindelige borgerlige Straffelov og bringe Harmoni til Veje derimellem. Jeg kunde godtgøre det samme med Hensyn til en anden Forbrydelse, som i øvrigt ligger uden for den almindelige borgerlige Straffelov, nemlig Betleri og Løsgængeri. Her kommer der, ligesom paa det før nævnte Punkt, Anomalier og Urimeligheder frem, naar man sammenligner de Bestemmelser, som findes her, med de Bestemmelser, som vedblive at gælde efter Loven af 3. Marts 1860.

Blot en Ting endnu vil jeg nævne her,